

ת"פ 7788/04/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד דור אזולאי, ניר אליהו, הנאשמים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 7788-04-18 מדינת ישראל נ' אזולאי ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

נגד
דור אזולאי
ניר אליהו - הנאשמים
שניהם ע"י ב"כ עו"ד ניר ליסטר

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - החסד"פ), אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות את נאשם 1.

א. רקע כללי וגדר המחלוקת העובדתית שבין הצדדים:

2. ביום 01.04.18 בסמוך לשעה 21:15, נהג נאשם 2 ברח' כצנלסון בעיר גבעתיים, ברכב שאותו שכר (להלן - הרכב). ליד נאשם 2 ישב חברו, נאשם 1. ברכב היתה שקית, ובה סמים מסוכנים מסוג קנבוס, במשקל 59.70 גרם נטו, המחולקים לשלוש יחידות (להלן - שקית הסמים).

3. באותה עת עברה במקום ניידת בילוש, שסיירה ברחובות גבעתיים. הבלשים שבניידת הבחינו ברכב, שנסע באופן מסוכן: הרכב עצר באמצע נתיב הנסיעה ולאחר מכן עקף במהירות את הניידת, ללא איתות. הבלשים כרוזו אפוא לרכב לעצור, תוך הפעלת האורות המהבהבים של הניידת, והחלו במרדף. ואולם, נאשם 2, שכאמור נהג ברכב, לא נענה להוראות הבלשים ואף המשיך בנסיעה מהירה ומסכנת: עבר ברמזור אדום בצומת דרך בן-גוריון ולאחר מכן פנה ימינה לרח' שינקין, בניגוד לכיוון התנועה ועל אף שילוט האוסר כניסה מכיוון זה. לאחר הפנייה לרח' שינקין הבחינו הבלשים בדבר מה, המושלך מהרכב מהחלון הימני, דהיינו: מחלון המושב שליד הנהג. בהמשך הנסיעה, ברח' סירקין, הצליחו הבלשים לעצור את הרכב ואת הנאשמים.

4. בסריקה שנערכה ברח' שינקין, באזור בו נצפתה ההשלכה, נמצאה שקית הסמים. בנוסף,

עמוד 1

נמצאו סכומי כסף במזומן (700 ₪ על נאשם 1, 2,200 ₪ על נאשם 2 ו-3,270 ₪ ברכב). כמו כן נמצאה, על גופו של נאשם 2, שקית סם נוספת (שבה 0.43 גרם נטו), כך שבסך הכל נתפסו סמים במשקל כולל של 60.13 גרם נטו.

5. על רקע עובדות אלה הואשמו הנאשמים, בכתב האישום, בביצוע בצוותא חדא של העבירות הבאות: **הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו**, לפי הוראות סעיף 275 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), **והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית** (של סמים מסוג קנבוס במשקל כולל של 60.13 גרם), לפי הוראות סעיף 7(א) יחד עם סעיף 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973 (להלן - פקודת הסמים המסוכנים), יחד עם הוראות סעיף 29(א) לחוק העונשין.

נאשם 2 הואשם, בנוסף, גם בעבירות של **נהיגה בקלות ראש**, לפי הוראות סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, **נהיגה נמהרת או רשלנית של רכב**, לפי הוראות סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, **ואי ציות לתמרור**, לפי הוראות תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

6. ייאמר מיד כי בסופו של יום - דהיינו: לאחר תום שמיעת הראיות - הסתבר כי גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים הוא מצומצם למדי, מה גם שחלק מהמרדף תועד במספר מצלמות אבטחה. אמנם בתחילת הדרך הוצג על-ידי ההגנה גדר כפירה רחב ביותר, ועל כן ניהול המשפט - לרבות בהיקף החקירות והגשת המוצגים - היה בהתאם. ואולם, במהלך המשפט ובמיוחד במסגרת עדותו של נאשם 2 הסתבר כי נאשם זה מודה-למעשה בכל המיוחס לו (ר' ביתר הרחבה בפסקה 19 שלהלן ואילך).

7. בנסיבות אלה, כאשר נאשם 2 הוא מי שנהג ברכב וממילא מי שראיות המאשימה - הן בתיעוד שהופק ממצלמות אבטחה, המתעד כאמור חלק מהמרדף, והן בדוחות המפורטים שערכו הבלשים - מצביעות על אשמתו, ברי כי המחלוקת העובדתית בין הצדדים הצטמצמה עד מאוד. ממילא גם ברור, כי התשתית הראייתית בתיק זה היא למעלה מהדרוש על מנת לחייב את שני הנאשמים להשיב לאשמה: נאשם 2 משום האמור לעיל ונאשם 1 משום שאין מחלוקת כי הוא שהה ברכב בעת ביצוע העבירות (ר' ההחלטה הדוחה את טענת ההגנה שלפיה אין על הנאשמים להשיב לאשמה, בפרוטוקול בעמ' 50).

8. הלכה למעשה, המחלוקת העובדתית בין הצדדים כיום היא אם כן מצומצמת לעניינו של נאשם 1 בלבד. הגם שאין מחלוקת כי נאשם 1 ישב במושב שלייד-הנהג במהלך האירוע, הוא הכחיש וממשיך להכחיש כל שותפות לעבירות שביצע נאשם 2 או אף ידיעה לגביהן. לפי גרסת נאשם 1, בעת האירוע הוא נמנם וכלל לא היה ער להתפתחות האירוע.

ב. השתלשלות ההליכים המשפטיים והשלמת החקירה:

הרובד העובדתי: (1)

9. כתב האישום נגד הנאשמים הוגש ביום 08.04.18 ונקבע לדיונים מקדמיים לפני מותב קודם. במקביל, בסמוך לאחר הגשת כתב האישום נפגש ב"כ הנאשמים עם התובע הממונה על התיק. לטענת הסניגור, במהלך הפגישה הוא הבהיר לממונה כי לא קיימת תשתית ראייתית מספקת נגד נאשם 1 ואף הגיע להסכמה על מחיקתו של נאשם 1 מכתב האישום ולהסכמות נוספות, מסוימות, בעניינו של נאשם 2.

10. המאשימה, מצידה, אישרה שהתקיימה פגישה עם הממונה, אך הכחישה כי הושגו בה הסכמות מחייבות כלשהן. אך מובן הוא, כי בגדרי ההליך דנא אין מקום - או אפשרות משפטית - שבית משפט זה יכריע בשאלת תוכן חילופי הדברים שנערכו בין ב"כ הצדדים, או ייקבע מה הוסכם או לא הוסכם באופן מחייב ביניהם. עם זאת, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי רק לאחר הפגישה האמורה - ולאחר שכבר התקיים דיון בבית המשפט - בוצעה השלמת חקירה, שמטרתה היתה בדיקת קיומן של טביעות אצבע (ט"א) על שקית הסמים.

11. על רקע זה, ביום 05.08.18, כארבעה חודשים לאחר הגשת כתב האישום, נערכה השוואה ראשונית בין מעתקי הט"א שנמצאו על שקית הסמים, לבין טביעות אצבעותיהם של הנאשמים. השוואה ראשונית זו העלתה, לכאורה, כי ט"א אחת היא של נאשם 1 וט"א אחרת היא של נאשם 2 (ר' ת/16 ו- ת/17). בעקבות כך זומן נאשם 1, ביום 13.09.18, לחקירה משלימה, בה הוטח בו כי ט"א שלו "נמצאו באריזות הסמים שנמצאו ברשותכם" (ר' ת/7, שורה 5). לאחר כחודשיים נוספים, ביום 12.11.18, זומן נאשם 1 לחקירה משלימה נוספת (ר' ת/11), בה הוא התבקש למסור דגימות ט"א, בקשה לה סירב על-פי עצת סניגורו.

12. כאן יש לציין, כי בסופו של דבר לא הוכנה חוות דעת מומחה בעניין הט"א שכאמור התגלו- לכאורה בהשוואה הראשונית. לפי הסבר ב"כ המאשימה, הדבר לא נעשה משום שלצורך הכנת חוות דעת כאמור נדרשה דגימת ט"א ספציפית, שנאשם 1 סירב כאמור לתיתה. זאת, הגם שבדיעבד הסתבר - במסגרת שמיעת הראיות - כי דווקא היו בידי המשטרה דגימות שדי היה בהן, לפחות לפי שיטת ב"כ המאשימה, לצורך הכנת חוות דעת מומחה (ר' בסיכומים בפרוטוקול, עמ' 68 שורה 2 ואילך).

כך או כך, מכל מקום ברור כי **השלמת החקירה נעשתה בהמשך ישיר ובתגובה לטענות ההגנה**, שהרי ההודעות הנוספות נגבו רק מנאשם 1 חרף העובדה שבהשוואה הראשונית נתגלו-לכאורה ט"א של שני הנאשמים.

(2) הרובד המשפטי:

13. ב"כ המאשימה אישר בסיכומיו, בהגנותו, כי השלמת החקירה אמנם בוצעה לאחר הפגישה עם הסניגור ובעקבות השיחה עמו, אך הדגיש כי מטרת ההליך הפלילי היא חקר האמת; כאשר הנחיות פרקליט המדינה מאפשרות ביצוע השלמת חקירה במקום בו התעורר צורך מהותי לבחון טענה שעלתה לראשונה לאחר הגשת כתב אישום (ר' בפרוטוקול, עמ' 67 שורה 23 ואילך). במקרה דנא, הגורם המוסמך אישר, כנדרש, את ביצוע השלמת החקירה, ולא מדובר בהשלמה שבוצעה בחוסר הגינות. יתר על כן - כך לשיטת ב"כ המאשימה - טענתו של נאשם 1 לחפות אינה עולה בקנה אחד עם הביקורת שהוא מותח על ניסיון המאשימה לבדוק את טביעות אצבעותיו, בדיקה שעשויה דווקא לאשש את טענת החפות.

14. אין בידי לקבל את טיעונו האמורים של ב"כ המאשימה. כל השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום היא מהלך שמעורר שאלות מורכבות - בשל חשש ממשי לפגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן, בפרט כאשר השלמת החקירה נעשית כמעין-מענה לטענה שהועלתה מטעם ההגנה - ועל כן מדובר במהלך שחייב להיות חריג, הננקט רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן.

15. בהקשר זה חשוב להזכיר את האינטרס הציבורי שבקידום הסכמות ופשרות בהליכים משפטיים,

לרבות הליכים פליליים, אינטרס המחייב עידוד הידברות בין ההגנה לבין התביעה. גם על רקע זה אין לקבל מצב דברים שבו הליכי הידברות - בין בפניה ישירה של ההגנה לתביעה ובין במסגרת הליכי גישור בבית המשפט - עלולים לעמוד להגנה לרועץ, שהרי מצב כזה עלול להרתיע מכל הידברות עם גורמי התביעה, גם מחוץ לכותלי בית המשפט וגם בתוכם (ר' ת"פ (שלום ת"א) 2511-01-14 **מדינת ישראל נ' סמקו** (01.06.2014)). ר' גם במאמרו של ד"ר ע' קובו, המציין כי במקרים כנ"ל אין זה מן הראוי שהתביעה תפעל להשלמת חקירה בהעדר הסכמה, ומוסיף כי "**מוסמך בית המשפט שלא להתיר את תיקון כתב האישום או לפסול ראיה שהושגה בהשלמת חקירה כאמור, אם יסבור שיש בתיקון כתב האישום או בקבלת הראיה כדי לפגוע בהגינות ההליך**". ע' קובו, "הגישור הפלילי", המשפט, כרך כ"ד (תשע"ח), 301, 345^[1].

16. גם הנחיית פרקליט המדינה הרלוואנטית (הנחייה מס' 6.11, "**השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום**") קובעת כי "**השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום תעשה כחריג**", ובכפוף לאישורו של גורם תביעה בכיר (שם, בסעיף 5). בנוסף, כפי שנקבע שם בהמשך הדברים, "**במסגרת השיקולים להורות על השלמת חקירה, יינתן משקל לשאלה האם ניתן היה בשקידה סבירה לבצע את פעולת החקירה טרם הגשת כתב האישום. בנסיבות בהן ניתן וצריך היה לצפות ולהעריך את נחיצותה של החקירה טרם הגשת כתב האישום, ולא התחדש דבר בהקשר זה, הרי שככלל לא תבוצע השלמת חקירה למעט בנסיבות חריגות**" (שם, בסעיף 8).

17. כמעט למותר לציין כי ברור שבמקרה דנא - בו הנאשמים נחשדו והואשמו בהחזקת סמים בשקית, שהושלכה מרכב אגב מרדף - בדיקת ט"א על השקית היא בבחינת פעולת-חקירה מתבקשת ואלמנטרית, שניתן וצריך היה לצפות ולהעריך את נחיצותה עוד בטרם הגשת כתב האישום. בנוסף, במקרה דנא לא התחדש דבר בהקשר זה לאחר הגשת כתב האישום, למעט העובדה שההגנה הציפה לפני התביעה את הקושי הראייתי הקיים בהוכחת הקשר של נאשם 1 לסמים שנתפסו. בנסיבות אלה, והגם שביצוע השלמת החקירה אושר על-ידי גורם מוסמך, ברי כי השלמת החקירה נעשתה בניגוד להנחיית פרקליט המדינה הנ"ל.

18. זאת ועוד: השלמת החקירה נעשתה שלא בהסכמת ההגנה ועל אף התנגדותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 19 ואילך) וכאמור כמעין-מענה לטענה שהועלתה מטעם ההגנה אגב ניסיון הידברות עם התביעה. כל זאת, כאשר התיק תלוי ועומד בבית המשפט בדיונים מקדמיים לפי הוראות סעיף 143א לחסד"פ, שכל מהותם היא ניסיון לקדם הסכמות ולצמצם מחלוקות בין הצדדים. בנסיבות אלה - ובהתחשב בכלל ההיבטים שפורטו לעיל - השלמת החקירה שנעשתה בתיק זה פגעה בזכותו של נאשם 1 להליך הוגן ועל כן יש לפסול את הראיות שנאספו במסגרתה.

ג. דין והכרעה:

(1) נאשם 2:

19. בפתח הדברים עמדנו על כך שנאשם 2 הודה למעשה, במהלך עדותו בבית המשפט, בכל העובדות המיוחסות לו. כאן יש להוסיף ולהרחיב, כי בין השאר הודה נאשם 2 בהשלכת שקית, שבה היו סמים מסוכנים, מהחלון הימני של הרכב במהלך המרדף (ר' בעדותו הראשית בפרוטוקול, עמ' 59

שורה 28 ואילך), וכן הודה בנהיגה פרועה, שאותה ביקש לתרץ בכך שראה "רכב לא מזוהה עם סירנות או משהו משטרתי", אשר החל לנסוע אחריו. בחקירתו הנגדית אף הודה נאשם 2, בהקשר אחרון זה, בכך שחצה צומת באור אדום (שם, עמ' 63 שורה 19), דהיינו: הודה בנהיגה מסכנת ומסוכנת, בניגוד לדיני התעבורה.

20. נוכח הודאה מפורטת זו ניתן היה, לכאורה, לסיים את הדיון בעניינו של נאשם 2, שהרי בהתאם להוראות סעיף 154 לחסד"פ, כל "עובדה שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו". למרות זאת ביקש ב"כ הנאשמים, בסיכומיו, להצביע על כשלים שונים שנפלו לשיטתו בחקירה ובאיסוף הראיות: החל בהערכת סרטוני מצלמות האבטחה וכלה בקיומם של פערים בשרשרת העברת שקית הסמים לבדיקת מז"פ.

21. במיוחד התמקד ב"כ הנאשמים בנקודה אחרונה זו, תוך טענה כי בשל הכשלים (הנטענים) בשרשרת העברת המוצגים, אין כיום אפשרות לקבוע כי השקית שנבדקה במז"פ היא אמנם אותה השקית שנזרקה מהרכב. זאת, על אף העובדה שמעבר להודאת נאשם 2 בעצם השלכת השקית - באופן שנצפה על-ידי הבלשים-הרודפים - נאשם 2 גם הוסיף, בחקירתו הנגדית, "יכול להיות שזה השקית הזו. אני לא שולל" (בפרוטוקול, עמ' 62 שורה 1 ואילך).

22. מכל מקום, בכל מקרה לא ניתן לקבל טענות ב"כ הנאשמים הנ"ל ואין בהשגות שאותן העלה כדי לעורר ולו ספק סביר באשמת נאשם 2, לרבות בעבירת הסמים. בהקשר זה יטעם כי נאשם 2 הודה, כבר במהלך חקירתו במשטרה, כי בשקית הסמים שאותה השליך היו בערך **58 גרם סמים מסוג "גראס"** (ר' בהודעתו ת/9, שורה 118 ואילך). בנוסף, הבלשים-הרודפים תיארו כיצד, לאחר הפניה מימנה לרח' שינקין, הושלך דבר מה מהרכב, כאשר שקית הסמים נמצאה על-ידי הבלש בן יהודה בדיוק באזור שבו נצפתה ההשלכה מהרכב (ר' בדו"ח הפעולה ת/4, של הבלש טל אזולאי, ובדו"ח הפעולה ת/13, של הבלש איתי בן יהודה, שהוא זה שמצא את שקית הסמים, וכן בעדויותיהם בבית המשפט. ר' גם הזכ"ד ת/5). לבסוף, בבדיקת מז"פ הוברר שבשקית היו סמים מסוכנים מסוג **קנבוס במשקל של 59.70 גרם** נטו (ר' הפירוט לפי חוות הדעת בעניין הסמים, ת/15).

23. בהתחשב בהצטברות נסיבות אלה, הטענה כי "אולי" שקית הסמים שנמצאה אינה השקית שאותה השליך נאשם 2, או אינה השקית שאותה שלחו הבלשים למז"פ, היא טענה למקריות תמוהה ומרחיקת לכת, שאין כל אפשרות לקבלה. אין כל מקום להניח כי בדיוק בעת שנאשם 2 השליך את שקית הסמים, מאן דהוא אחר השליך שקית דומה באותו המקום, עם סמים מאותו הסוג ובאותו משקל. יתר על כן, כפי שציין גם ב"כ המאשימה בסיכומיו, על אף טענות ההגנה בעניין העדר תיעוד של כל חוליות שרשרת העברת הסמים, השקית המשטרית המאובטחת - שבה הושמה שקית הסמים על-ידי הבלש בן יהודה - היא אותה השקית שהתקבלה לבדיקה במז"פ (ר' בת/14). מכאן, שלא יכול להיות ספק ממשי ביחס לזיהוי הסמים ואין בטענות ההגנה כדי לעורר ספק סביר בעניין זה.

24. לבסוף יש להתייחס לטענת נאשם 2, כי את הסמים שנמצאו בשקית הוא רכש לשימושו העצמי בלבד. מעבר לכך שאין די באמירה סתמית כגון זו כדי לסתור את החזקה הקבועה בהוראות סעיף 31(3) לפקודת הסמים המסוכנים - כאשר בעניינו מדובר בכמות העולה פי ארבעה על הכמות הקבועה בפקודה - יש בהקשר זה משמעות ראייתית לצירוף הנסיבות והעובדות שלהלן:

ראשית, סכומי הכסף המזומן הלא-מבוטלים, שנמצאו ברשות נאשם 2 וברכב שאותו הוא שכר (ר'

בפסקה 4 דלעיל וכן בדוחות הבלשים).

שנית, העובדה שהסמים הוצפנו וחולקו לשלוש יחידות: בתוך השקית שנמצאה בשטח היתה שקית נוספת, שבה נארוזו הסמים, וכן שתי חבילות סמים נוספות העטופות גם בנייר טואלט (ר' בדו"ח הבלש בן יהודה, ת/13).

שלישית, העובדה שברכב נתפס, על-ידי הבלש אזולאי, פתק קטן שכלל רשימה של מקומות (או שמות) ובצידם מספרים, כגון: "**רחובות - בוקר - 4000**", "**גבעתיים - 1200**" וכד' (ר' הפתק ת/6 וכן בדו"ח הפעולה ת/4).

רביעית, העובדה שבחקירתו השנייה במשטרה בחר נאשם 2 לשתוק, גם כשהוטחו בו חשדות וראיות ספציפיות, לרבות כשהוטח בו שהכיתוב הנ"ל "**גבעתיים - 1200**" מלמד שהוא הגיע לעיר על מנת לסחור בסמים (ר' ת/1, שורה 21 ואילך).

חמישית, העובדה שעל גופו של נאשם 2 - באזור מותניו - נמצאה שקית נוספת עם סמים מסוג קנבוס, במשקל 0.43 גרם נטו (ר' בדו"ח הפעולה ת/4 ובחוות דעת הסם ת/15).

25. בצירוף העובדות והנסיבות הנ"ל אמנם אין כדי להוכיח, במידת הוודאות הנדרשת בפלילים, כי נאשם 2 החזיק בסמים שבשקית למטרות סחר; אך בוודאי שיש בהן כדי לשלול את האפשרות לסתירת החזקה שבדין, שלפיה מדובר בכמות סמים שאינה לצריכה עצמית. המסקנה המתבקשת היא, אפוא, כי אשמתו של נאשם 2 הוכחה בבית המשפט כדבעי, כנדרש בהליך פלילי, ולפיכך אני מרשיע אותו בכל העבירות שבהן הוא הואשם (כאמור בפסקה 5 דלעיל).

(2) נאשם 1:

26. במהלך האירוע ישב נאשם 1 במושב שליד הנהג, ברכב בו נהג כאמור נאשם 2, כאשר במהלך המרדף שקית הסמים נזרקה מהרכב מהחלון הימני, דהיינו: החלון הקרוב לנאשם 1. בהודעה הראשונה שנגבתה מנאשם 1, מספר שעות לאחר מעצרו, הוא הודיע "**אני שומר על זכות השתיקה**". נאשם 1 אף לא השיב לרוב רובן השאלות שהוצגו לו, גם כאשר הוטחו בו חשדות ספציפיים והוצגה לו שקית הסמים (ההודעה, מיום 02.04.18 בשעה 06:01, הוגשה וסומנה ת/10).

27. בהודעה נוספת, שנגבתה מנאשם 1 למחרת היום (כלומר ביום 03.04.18), הוא שינה את טעמו ובחר למסור את גרסתו. נאשם 1 סיפר שהוא הגיע עם נאשם 2 לגבעתיים כדי לאכול, כאשר במהלך הנסיעה הוא נמנם ולמעשה הוער על-ידי הבלש שעצר אותו (ר' בהודעה ת/8 שורה 3, שורה 38 ושורה 52). נאשם 1 הכחיש כל קשר לסמים, הגם שהתקשה במתן הסבר קוהרנטי למכלול מעשיו ביום האירוע.

28. על גרסה זו, אותה כאמור מסר נאשם 1 בהודעתו השנייה, הוא חזר בעדותו לפני בית המשפט, הן בחקירתו הראשית (בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 5 ואילך, עמ' 58 שורה 9) והן בחקירתו הנגדית. נאשם 1 שב וסיפר כי הוא נמנם במהלך הנסיעה ולכן לא היה מודע למה שהתרחש מסביבו, והוסיף וטען כי המרדף שהתנהל היה קצר מאוד ועד שהצליח להתעורר האירוע כבר הסתיים-למעשה (שם, עמ' 52 שורה 12 ואילך).

29. נוכח מהות הגרסה האמורה - שהיא טענה לחפות מוחלטת - שאל ב"כ המאשימה את נאשם 1

מדוע הוא בחר לשתוק בחקירתו הראשונה, ולכך השיב הלה: "**התנהגו אליי על הפנים. כוס מים לא נתנו לי. הגעתי לחוקר, מאשימים אותי בהאשמות שלא קשורות אליי. העדפתי לשתוק**" (בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 17 ואילך).

30. כל הנסיבות שפורטו עד כאן מעוררות חשד, ואפילו כבד, כי חרף הכחשותיו הנמרצות, נאשם 1 אמנם היה שותף לעבירות שאותן ביצע כאמור נאשם 2. אף ניתן לשער, כי אם נאשם 2 היה מנסה להשליך את שקית הסמים מהרכב בעצמו, כפי טענתו, הוא היה עושה זאת מהחלון השמאלי של הרכב, הקרוב אליו, ולא מהחלון הימני, הקרוב דווקא לנאשם 1. בנוסף, גם שתיקתו ההתחלתית של נאשם 1 מעוררת תמיהות, במיוחד נוכח הגרסה התמימה לגמרי שאותה מסר בסופו של דבר.

31. דא עקא, שבחשדות, בתמיהות ובהשערות אין די בהליך משפטי פלילי, בו נדרשת הוכחת אשמתו של הנאשם במידת ודאות שמעבר לספק סביר. זאת ועוד: לא זו בלבד שנאשם 2 הודה בביצוע העבירות, אלא שנסיבות וראיות נוספות מצביעות באופן ספציפי, לכאורה, דווקא עליו (דהיינו על נאשם 2 ולא על נאשם 1) כמבצע העבירות:

ראשית, נאשם 2 הוא זה ששכר את הרכב והוא זה שנהג בו, ושתי עובדות אלה מקשרות, לפחות לכאורה, את הדברים שנתפסו ברכב דווקא אליו.

שנית, ברשות נאשם 2 נמצא סכום כסף גדול, הגדול משמעותית מזה שנתפס ברשות נאשם 1.

שלישית, על גופו של נאשם 2 - להבדיל מנאשם 1 - נתפסה גם שקית סמים נוספת.

32. הנה כי כן ובהתחשב בכל האמור עד כאן מתעורר ספק סביר בשאלת אשמתו של נאשם 1. מספק זה זכאי נאשם 1 ליהנות ועל כן דינו הוא לזיכוי.

33. לא למותר להוסיף ולציין כאן, כי הגם שהוריתי כאמור על פסילת הראיות שנאספו במסגרת השלמת החקירה, מהטעמים שפורטו בפרק ב' דלעיל, אף בראיות אלה אין כדי לשנות מהותית את התמונה הראייתית בעניינו של נאשם 1:

ראשית, בעניין טביעת האצבע של נאשם 1, שנמצאה-לכאורה על שקית הסמים, כל שהונח לפני בית המשפט הוא הודעה בדבר השוואה ראשונית (ת/16), אשר נערכה על-ידי משווא במעבדת ט"א, שאינה מומחית (ר' גם בעדות המשווא, גב' ורד לובשיץ, בפרוטוקול, עמ' 37 שורה 19 ואילך).

לפיכך, וכאשר לא הוכנה חוות דעת מומחה בעניין טביעות האצבע שנתגלו-לכאורה, לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת בפלילים כי ט"א של נאשם 1 אמנם נמצאה על שקית הסמים.

שנית, מתוך ההודעה בדבר מציאת השוואה ראשונית (ת/16), בכל מקרה לא ניתן לדעת מהיכן נדגמה טביעת האצבע, כלומר: האם הט"א נדגמה מהשקית החיצונית, שנזרקה מהרכב, או שמא מאחת השקיות הפנימיות, שבהן נארזו הסמים.

בנסיבות אלה לא ניתן לשלול את הסברו של נאשם 1, שבהיותו חבר של נאשם 2 ייתכן כי נגע ברכב בשקית השייכת לנאשם 2, או שנאשם 2 השתמש בשקית בה הוא (נאשם 1) נגע עוד קודם לכן. יוטעם, כי הסבר זה ניתן על-ידי נאשם 1 הן בהודעה הנוספת שנגבתה ממנו במסגרת השלמת החקירה (ת/7 שורה 6 ואילך, שורה 12 ואילך) והן בחקירתו הנגדית בבית המשפט (בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 7 ואילך, עמ' 56 שורה 25 ואילך).

ד. סוף דבר:

34. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מחליט לזכות את נאשם 1 מהמיוחס לו ולהרשיע את נאשם 2 בכל העבירות שבהן הוא הואשם בכתב האישום (כמפורט בפסקה 5 דלעיל).

ניתנה היום, כ"ט טבת תש"פ, 26 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

[1] כהערה טכנית יש לציין כי ההדגשות בכל הציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ.